

Sangtraït a la cort de la reina Freddie

Contes i llegendes és el cinquè elapé de la banda de la Jonquera, i es troba al carrer des de la passada diada de Sant Jordi. Un disc editat per Picap que compta amb la col·laboració de Lluís Llach i que Sangtraït defineix com "el punt on comença l'autèntic aprenentatge musical".

El sol s'amaga entre núvols foscos, d'un blau moradenc, tacats del taronja crepuscular. El grup es troba, com cada any, per omplir-se el cap d'històries de mons llunyans. Com cada any, al voltant del foc. Sempre al mateix turó. Sempre entre aquelles pedres fins fa ben poc malanomenades fronteres.

I com sempre, mal arretrats de la tramuntana: Lupe Villar, donzella andalusa (Jaén) de 30 anys, que toca la guitarra rítmica; Quim Mandado, cavaller de 32 anys de la Jonquera, que canta i toca el baix i els teclats; Josep Maria Coromines, genet també ampurdanès i també de 32 anys, que toca la guitarra solista; Martín Rodríguez, nigromàntic de 37 anys, vingut de Cumbres Mayores (Huelva), que toca la bateria, i Papa Juls -Juli Ortín-, un "poeta" (Lupe *dixit*) de 1,92 metres d'alçada i 123 -més o menys- quilos de pes, de la Jonquera, de 34 anys, que és qui escriu i explica, quan no toca ni l'harmònica ni el saxo, els *Contes i llegendes*.

Si Sangtraït ha protagonitzat mai o no una escena com aquesta és un misteri que només coneixen els déus de les "faules nocturnes" de la banda. Però podrien haver-ho fet, ¿per què no? Sí és obvi, però, que al cinquè treball musical dels empordanesos, editat per Picap, s'entra per *La porta*, un *divertimento* -segons Quim- instrumental amb què comença també, des de la seva presentació al Parc de la Ciutadella el passat 25 d'abril, el seu espectacle. La mateixa porta que els somnis ae-

"Contes i llegendes és el disc més complet que hem fet."

PICAP

rogràfics de Teodor Coromines (germà de Josep Maria) varen incloure en la caràtula *heavy-bondadosa* del disc, just darrere d'un unicorn quasi angelical.

Dotze peces amb producció de so de Jordi Armengol, que ha aconseguit que, per primer cop, un disc de Sangtraït "soni com el directe -segons que explica la Lupe-, sobretot les guitarres, com les escoltem a l'escenari amb els *amplis* i el pedal; aquesta duresa i distorsió sempre ens mancava en els discos". En Jordi, que es guitarrista de Lluís Llach, també els va aconseguir la participació d'aquest en el tema *Freddie Memorium*, una cançó dedicada al desaparegut cantant de Queen, Freddie Mercuri. Tots els drets generats per aquesta peça, de la qual se'n farà un *clip*, seran dedicats a la lluita contra la sida, a través de l'organització Actua. Una cançó en què,

a més de coros, hi ha un teclista anomenat Quim Mandado. Josep Maria ho explica: "El seu pare és director d'orquestra i des de petit que li agrada tocar el piano; a la cançó volíem teclats i...".

"*Contes i llegendes* -comenta la Lupe- trenca amb els altres discos, més quant a maduresa que no pas en un sentit estrictament musical, si és que es poden separar. Sangtraït ens trobem en el punt on comencem a saber realment què volem, que és també el punt on comença, potser, l'aprenentatge de veritat". Assentar-se, centrar-se una mica: "Tampoc és allò -trenca el tòpic en Josep Maria- d'haver passat dels trenta anys; la pena està tan sonada com sempre."

Cançons canyeres, amb el segell Sangtraït -"Alè a mil·cent", "Profanació", "El país del Mandorcóroui" i "Nom proscrit", entre d'altres-; dues

balades: "Sentències d'amor" i "La reina de gel", i un *rythm'n'blues*: "T 2 πts", entre d'altres, configuren l'elapé "més complet" de tots els que han fet, segons reconeixen dues de les guitarres més potents del rock català.

Encara que són conscients de la dificultat d'aportar res nou al rock dur, la Lupe considera "un luxe" el fet de barrejar guitarres potents amb saxo i harmònica. "Un grup de rock dur -assevera la guitarrista- és un grup de minories, i en aquest sentit ens ha sorprès arribar a molta més gent de la que teníem previst en un principi". Malgrat la premissa i la sorpresa, el fet de vendre una mitjana de cinquanta o seixanta mil discos, ¿vol dir que Sangtraït és un grup que fa música comercial? "Potser -fluctua la Lupe- hi ha algun element de comercialitat, no ho sé; la veritat és que no hi pensem mai, en això".

Així i tot, la banda de la Jonquera comença a travessar les fronteres catalanes. Tímidament: a Bilbao, Saragossa, Càceres i Màlaga és on han venut més discos. Onda Cero, els 40 Principales i la Cadena 100 els punxen. La Lupe ha escoltat Sangtraït en una ràdio de Cadis. Els truquen d'emissores de Ceuta: "Això deuen ser catalans que fan la mili per allà", somriu Josep Maria.

Per Sangtraït, però, i encara que basarà la gira d'enguany en els Països Catalans, s'ha acabat fer cent concerts l'any. S'han acabat els envelats. La magnitud de l'espectacle tampoc permet aquests luxes.

Joan Marí